

בש"פ 2593/24 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 2593/24

לפני: כבוד השופט י' עמית

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו ב-עת"מ 9045-03-24 מיום 6.3.2024 שניתן על ידי השופט צ' קאפח

בשם המבקש: עו"ד אסף בקרמן

החלטה

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט צ' קאפח) מיום 6.3.2024 בעמ"ת 9045-03-24, שבמסגרתה נדחה ערר המבקש על החלטת בית משפט השלום לנוער בתל אביב-יפו (כב' השופטת ש' מרום) מיום 21.2.2024 במ"ת 28431-02-24, בגדרה נקבע כי המבקש ייעצר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

1. נגד המבקש, קטין בן כ-15.5, הוגש כתב אישום לבית משפט השלום לנוער בתל אביב-יפו (ת"פ 28364-02-24), המייחס לו עבירות של כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק - עבירה לפי סעיפים 12(1) ו-12(4) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952; החזקת מכשירי פריצה בצוותא - עבירה לפי סעיף 409 לחוק העונשין, עמוד 1

התשל"ז-1977 (להלן: החוק) בצירוף סעיף 29(א) לחוק; חבלה במזיד ברכב בצוותא - עבירה לפי סעיף 413 לחוק בצירוף סעיף 29(א) לחוק; וניסיון לגניבת רכב בצוותא - עבירה לפי סעיף 413 לחוק, בצירוף סעיפים 25 ו-29(א) לחוק. לפי המתואר בכתב האישום, ביום 7.2.2024 נכנסו המבקש ונאשם נוסף (להלן: הנאשם 2) לתחומי מדינת ישראל שלא כדין, תוך הפרת הסגר הכללי החל על שטחי יהודה ושומרון מאז יום 7.10.2023. בסביבות השעה 4:00 ניסה המבקש יחד עם הנאשם 2 ואדם שלישי שזהותו אינה ידועה (להלן: האדם הנוסף) לגנוב רכב מרחוב בילו בתל אביב-יפו. הנאשם 2 התיישב ברכב עם מכשיר לקידוד מפתחות, בעת שהמבקש והאדם הנוסף פתחו את מכסה המנוע במטרה להשלים את מלאכת הגניבה. למקום הגיעו שוטרים ועצרו את המבקש, בעוד שהנאשם 2 והאדם הנוסף ברחו. מחומר ראיות נוסף שהוגש בהליך עולה כי המבקש פעל לאחר שהובטח לו כי ירוויח 2,000 ש"ח אם יגנוב רכב מישראל לשטחי הרשות הפלסטינית.

לשלמות התמונה, יצוין כי מאישום נוסף שהוגש נגד הנאשם 2 בלבד, עולה כי ביום העוקב הנאשם 2 נעצר לאחר שגנב רכב אחר, נהג בו ללא רישיון נהיגה בתוקף וללא ביטוח, פרץ מחסום משטרת, חלף ברמזור אדום והתנגש במעקה הביטחון.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה לבית משפט השלום לנוער להורות על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. המשיבה טענה כי מעשיו של המבקש, ובהם כניסתו לישראל ללא אישור וכוונתו לנהוג ברכב ללא רישיון וביטוח, מעידים על מסוכנות המקימה נגדו עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996. עוד נטען כי הדבר נעשה כחלק מפעילות מתוכננת ומאורגנת, וכי נוכח היותו של המבקש תושב השטחים קיים חשש להימלטותו מן הדין.

המבקש טען כי חלקו בביצוע העבירה הוא פחות ביחס לאדם הנוסף; כי מדובר בעבירה בודדת שלא הבשילה לכדי עבירה מוגמרת; כי אין לו עבר פלילי; כי העבירות המיוחסות לו אינן מגיעות לדרגת המסוכנות לה טוענת המשיבה; וכי ישנה חולשה בעילת המעצר.

במסגרת הדיון שהתקיים ביום 21.2.2024 הודיע בא כוח המבקש כי הוא מסכים לקיומן של ראיות לכאורה, אך טען כי נסיבותיו האישיות של המבקש ונסיבות ביצוע העבירה מצדיקות את שחררו בתנאים, תוך מתן ערבות צד ג'.

3. לאחר שנשמעו טענות הצדדים, בית המשפט קבע כי מתקיימת עילת מעצר נוכח מסוכנותו של המבקש, אשר ידע שהוא נכנס לישראל ללא אישור כניסה בעת מצב מלחמה, והתכוון לנהוג ברכב גנוב מבלי שלמד נהיגה. נקבע, כי נוכח היותו של המבקש תושב הרשות הפלסטינית לא ניתן לשחררו למעצר בפיקוח הדוק, ואילו הצעתו להעמיד ערבות צד ג' איננה מאיינת את מסוכנותו. לפיכך, בית המשפט הורה על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים.

4. על החלטה זו הגיש המבקש ערר לבית המשפט המחוזי, אשר נדחה. בית המשפט קבע כי ביצוע העבירה בתקופת מלחמה, תוך כניסה לא חוקית לארץ, מלמדת על תעוזה של המבקש; כי שעת ביצוע העבירה ומיקומה עוררו סיכון להתלקחות אלימה כמו גם חשש ביטחוני; וכי אף שמדובר בעבירת ניסיון, הרי שהיא סוכלה רק בזכות התערבות המשטרה.

5. בבקשה נטען כי בית המשפט המחוזי שגה בכך שביסס החלטתו על המצב הביטחוני השורר בישראל תוך שיצר כלל קטגורי לפיו כל עבירת כניסה לישראל שלא כדין בעת הזו תוביל למעצר עד תום ההליכים, וזאת בניגוד לפסיקה. עוד נטען כי אין בסיס עובדתי לקביעה כי מעשיו של המבקש הקימו חשש ביטחוני, וכי המבקש נכנס לישראל שלא במטרה לבצע עבירה ביטחונית. בנוסף ציין המבקש כי מדובר אך בעבירת ניסיון, אשר עניינה ברכוש, וכי חלקו של המבקש בה היה שולי. לצד טענות אלו, עמד המבקש על נסיבותיו האישיות המצדיקות להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי. כך, המבקש הוא קטין נעדר עבר פלילי, הוא סובל רבות במעצר, וקיים ערב ראוי ומתאים שיש ביכולתו להבטיח את התייצבותו למשפט.

6. דין הבקשה להידחות, אף ללא צורך בתגובה.

כידוע, בקשת רשות לערור "בגלגול שלישי" תתקבל אך במקרים בהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית או ציבורית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים (ראו למשל: בש"פ 4805/23 בן לולו נ' מדינת ישראל, פסקה 5 והאסמכתאות שם (26.6.2024)). אכן, המבקש הוא קטין נעדר עבר פלילי, אך לא מתקיימות בענייננו נסיבות המצדיקות מתן רשות לערור.

עמדתי בעבר על כך שתופעת גניבת רכבים מישראל והעברתם לשטחים מהווה "מכת מדינה" וכי יש בה לפגוע בביטחון הציבור (בש"פ 2070/11 עבדאללה נ' מדינת ישראל (21.3.2011) (להלן: עניין עבדאללה); (בש"פ 7014/12 מוחמד נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (11.10.2012)). לעניין המסוכנות הטמונה בעבירה זו אפנה לדברים שכתבתי בבש"פ 45/10 מסארוה נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (8.1.2010) (להלן: עניין מסארוה):

"אלא שהעבירות של גניבת רכב או התפרצות לדירה, גם אם אינן 'מתוחכמות', הן מסוג העבירות שיש בהן מסוכנות אינהרנטית נוכח הפוטנציאל להתפתחות אלימה. פריצה לבית או לחצרים מערערת את הבטחון האישי של הציבור וגניבת רכב עלולה, בהאידיא, להפוך חיש מהר למרדף משטרתי על כל הסכנות הכרוכות בכך".

איננו צריכים להרחיק עדותנו: הנאשם 2, אשר נמלט מהשוטרים במועד שבו נתפס המבקש, ביצע יום לאחר מכן עבירה של גניבת רכב, תוך נהיגה פרועה והעמדת הציבור בסיכון ממשי. דומה אפוא כי גניבת רכבים היא משלח ידו של הנאשם 2, והעובדה שנעזר במבקש לשם כך, יכולה להעיד כי מצא את כישוריו של המבקש מתאימים לעיסוק זה.

לכך יש להוסיף כי ביצוע העבירה נקטע אך בזכות התערבות המשטרה; כי בכל מקרה, העובדה שעסקינן "רק" בעבירת ניסיון איננה שוללת מניה וביה קיומה של עילת מעצר (ראו לדוגמה, בש"פ 7046/09 איוב נ' מדינת ישראל (13.9.2009)); כי עסקינן במי שפעל באופן מתוכנן כחלק מחוליה מאורגנת, ואף נכנס שלא כדין לישראל בעת מלחמה, דבר המלמד על תעוזתו; כי בנסיבות המקרה, נוכח היותו של המבקש תושב הרשות, קיים חשש טבוע להימלטות מאימת הדין (ראו בש"פ 2934/10 קורעאן נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (26.4.2010)); עניין עבדאללה, בפסקה 4); כי בית משפט השלום לנוער לא התרשם כי הערבות שהוצעה מאיינת את המסוכנות של המבקש; וכי אף

העובדה שמדובר בעבירה ראשונה לא מובילה כשלעצמה לשלילת קיומה של עילת מעצר.

6. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, א' בניסן התשפ"ד (9.4.2024).

שׁוֹפֵט
